

Ἦσαν ἐκεῖνοι μιὰ φορὰ καιροὶ χαριτωμένοι,
 Εἶχαν κι' αὐτοὶ τὰ πάθη τους, ἀλλ' ἤμασθ' ἐνωμένοι !
 κι' ὅταν μαζί σου μαγικά ταῖς ὥραις μου 'περνοῦσα,
 τὰ πάντα 'λυσμονοῦσα.

Ἐλπίζω, ναί, ποῦ γλίγωρα θάλλω νὰ σ' ἀγκαλιάσω
 καὶ μέραις ἄλλαις ἀκριβαῖς μαζί σου νὰ περάσω,
 κι' ὅλα τὰ πάθη ποῦ περνῶ 'ς τὴν λήθη νὰ τὰ θάψω
 κι' ἀπὸ χαρὰ νὰ κλάψω.

Ἀλλά, καθὼς τὸ σκέπτομαι νὰ φθάσῃ 'κεῖν' ἡμέρα
 ποῦ θὰ σὲ σφίξω 'ς τὴν καρδιὰ χροσὴ μου θυγατέρα,
 τέτοιος μὲ πιάνει στεναγμὸς, ποῦ τὴν χαρὰ φοβοῦμαι . . .
 δυστυχησμένος ποῦμαι !

Ἀπὸ Ἀθήνας, 14 Ιουνίου 1891.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΤΩΙ ΦΙΛΩΙ Ι. ΠΑΠΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ
 Α Δ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ

ΣΑΝ ὄνειρο μᾶς πλάνεσε, ψευτρά ἦταν ἡ χαρὰ μας
 κ' ἐσθύσθη σὰν χαμόγελο 'ς τοῦ θάνατου τ' ἀχειλί·
 πᾶν τόσα ὄνειρά μας
 σὰν τοῦ Μαγιοῦ τὰ λούλουδα, σὰν τὴ δροσιὰ τ' Ἀπρίλη.
 Πρωτόβγαλτο ξεβλάστησε μπουμποῦκι 'ς τὴ γενειὰ μας
 κ' ἔσπειρ' ἀντὶ γὰ λούλουδα, ἀγκάθια 'ς τὴ καρδιά μας.

Τῆ 26ῃ Μαΐου τοῦ 1891.

Ν. Γ. ΑἰΓΙΑΛΕΙΑΔΗΣ